

روز بیست و چهارم: جمعه هفته چهارم

و همچنان که موسی مار را در بیابان بلند نمود، همچنین پسر انسان نیز باید بلند کرده شود. یوحنا ۳: ۱۴

عیسی در حال صحبت با یکی از رهبران یهود به نام نیکودیموس است. هرچند رویداد برافراشته شدن مار توسط موسی در صحرا برای اکثر ما نا آشنا است ولی او این واقعه را به خوبی می دانست. شرح این رویداد در اعداد ۲۱: ۴-۹ آمده است. مردم از اسارت مصریان آزاد شده و در پی هدایت خداوند در بیابان حرکت می کردند. در همین حین طاقشان به سر رسید و شروع به صحبت بر علیه موسی و خداوند کردند. آنان درباره خوراکی که از دستان خداوند دریافت می کردند نیز شکایت داشته و دلزده شده بودند تا جایی که حتی آن را با خوراکی که از مصریان دریافت می کردند در مقام مقایسه قرار دادند. آنان متأسفانه اسارت و خوراک مصریان را به خوراک معجزه آسایی که خداوند در زمان آزادیشان برایشان فراهم ساخته بود ترجیح می دادند. علاوه بر این آنها به وعده خداوند ایمان نداشتند و تصور می کردند که در بیابان خواهند مرد. پس خداوند قضاوتش را از طریق مارها برای آنان جاری ساخت؛ مارها مردم را نیش می زدند و مردم از این طریق کشته می شدند.

قضاوت خداوند نیز پر از رحمت است. به خاطر جاری شدن قضاوت خداوند، قوم اسرائیل ترسید و متوجه شد که مرتکب گناه شده است. آنان به خداوند ایمان نداشتند، از معجزه های خداوند گله می کردند و ناشکیبا بودند؛ آنان همه چیز را طبق خواست خودشان و در همان لحظه می خواستند! زمانی که متوجه گناهشان شدند، به سراغ موسی رفتند و از او خواستند که برایشان پادرمیانی کند. در نهایت به خاطر دعای موسی و اعتراف قوم به گناهشان، خداوند راهی را برای درمان بیماریشان فراهم ساخت. علاج برای بیماری بی ایمانی، ایمان داشتن بود که همچنین می توانست بیماری فیزیکی شان را نیز شفا بخشد. آنها می بایست با ایمان به مجسمه ی ماری که بر ستون برافراشته شده بود نگاه می کردند و به خاطر ایمانشان شفا می یافتند.

عیسی به نیکودیموس می گوید که همانند آن مار بر ستونی برافراشته خواهد شد. در اینجا عیسی راجع به مصلوب شدنش صحبت می کند. عبارت "پسر انسان" برای برخی عجیب به نظر می رسد ولی برای نیکودیموس اینچنین نبود. "پسر انسان" عبارتی مربوط به عهد قدیم است. بیشتر اشارات به این عبارت در عهد قدیم را می توان در کتاب حزقیال مشاهده نمود. خداوند این نبی را یک پسر انسان خطاب کرده و به انسان بودن و آسیب پذیر بودنش اشاره می کند. یک اشاره نیز در کتاب مزامیر به این عبارت وجود دارد ولی در کل، مهمترین استفاده از این عبارت در کتاب دانیال است. در این کتاب دو بار از این عبارت استفاده می شود که مهم ترینشان در فصل دو آیه سیزده است. در اینجا دانیال رویایی پیرامون قدیم الایام می بیند که مشخصاتش بسیار شبیه به چیزی است که یوحنا در مکاشفه مشاهده می کند (مکاشفه ۱: ۷/۵: ۱۱/۱۱: ۱۴/۱۵: ۱۴/۲۰: ۴). قدیم الایام، خداوند است و زمانیکه پسر انسان نزد خداوند می رود، سلطنت، جلال و پادشاهی به او داده شده است. انسانها از تمامی اقوام و تمامی زبانها او را برای ابدیت خدمت خواهند کرد (دانیال ۷: ۱۴). عیسی با استفاده از عنوان "پسر انسان"، خود را خداوند خوانده و به نقش نبوت گونه اش بر روی زمین و فروتنی اش به عنوان یک شخص اشاره می کند. گذشته از این، برافراشته شدن در زبان یونانی تنها به معنای بالا کشیده شدن نیست بلکه به تجلیل شدن و ستوده شدن نیز اشاره دارد. به عبارت دیگر عیسی در این آیه می گوید که او به عنوان پسر انسان که همان خدا است، به صلیب کشیده شده و نجات و شفای روحانی را برای آنانی که با ایمان به او نگاه کنند فراهم خواهد ساخت. اکنون ما شنوندگان کلام خداوند بوده و در همان جایگاه قرار داریم. خیلی وقتها به وعده های خداوند شک می کنیم، مخصوصاً زمانیکه شرایط دشوار می شود. ما فکر می کنیم که او باید همین حالا ما را به سرزمین وعده ببرد تا در آن با آرامش و آسایش ساکن شویم. به همین دلیل ناشکیبا شده و شروع به شکایت می کنیم که چرا خدا ما را اینطور که می خواهیم پیش نمی برد.

شاید سفر ما نیز همانند سفر قوم بنی اسرائیل در بیابان برایمان قابل فهم نباشد. آنها چهل سال در بیابان سرگردان بودند در حالیکه مسیر رسیدن به سرزمین وعده نهایتاً چند هفته بیشتر طول نمی کشید. سرگردانی مهم ترین بخش این سفر است؛ زمانهایی که رنج می کشیم، شکنجه می شویم و دستگیر می شویم! در این زمانها است که خداوند را بهتر می شناسیم. اگر بایستیم و با دقت نگاه کنیم، حتی با وجود شرایط سختی که در آن هستیم، دستان خداوند را می بینیم که در کار است. گاهی خداوند اجازه می دهد که سختی ها برای ما اتفاق بیافتند تا دیگران به سمت خانواده اش جذب شوند؛ درست همانند عیسی که رنج کشید و جان داد تا ما بتوانیم تبدیل به دختران و پسران خدای زنده شویم. رنج های ما هرگز بیهوده و عبث نیستند؛ سرگردانی ما مسیر شاگردسازی است. ما باید بیاموزیم که چشمانمان را به صلیب دوخته و به جلو پیش رویم چون در نهایت ما نیز همانند عیسی به آسمان رفته و همراه با پدر در آن جشن عظیم حضور خواهیم داشت.

متن‌های پیشنهادی برای مطالعه:

اعداد ۲۱: ۴-۹ / دانیال ۷: ۹-۱۴

پرسشها برای اندیشیدن:

قضاوت خداوند چگونه می‌تواند همراه با رحمت باشد؟

آیا به عنوان یک مسیحی از خداوند به خاطر مشکلات تشکر می‌کنم یا دائماً به او شکایت می‌کنم؟

دعا:

ای خدای مقدس! از تو سپاسگزارم که قضاوتت همیشه به جا و محبت فراتر از همه چیز است. متشکریم که در زمان‌های سختی و خوشی، تو هستی که برایمان فراهم می‌کنی. به خاطر قربانی شدن بر روی صلیب شکرگزار تو هستیم. لطفاً چشمان ما را بگشا تا دستانت را در زندگیمان ببینیم و بتوانیم تو را بهتر ستایش کنیم. در نام عیسی مسیح، آمین!